

Nr 164

Av herr **Boman** och herr **Johansson, Anders**, om åtgärder till förhinderande av skadegörelse av mink.

Allt som oftast förekommer i pressen uppgifter om att skadegörelser åstadkommits av minkar, som rymt från de pälsdjursfarmar där de hållits i bur. Sådana skadegörelser har konstaterats bl. a. vid Sydkrafts laxodlingar i Laholm, vid de småländska vattendragen, där vildminken på sina ställen hotar att helt ödelägga kräftfisket, och vid ett stort antal höns-gårdar, där besättningarna fallit offer för vildminkens härjningar. Om ingenting göres för att utrota eller åtminstone hålla tillbaka den vilda minkstammen, som av allt att döma håller på att utbreda sig inom vissa områden, så kan man befara en stark utbredning av dessa mycket frukt-samma skadedjur till fara för fisket i våra vattendrag, viltet i våra skogar och de mindre husdjuren på lantgårdarna. Vi har exempel på en sådan utveckling tidigare, t. ex. vildkaninens utbredning på Gotland eller den vildsvinsstam som för några år sedan kom lös från sin inhägnad på Borrestads gods och sedan utbredde sig på Linderödsåsen i Skåne, varifrån den utrotades genom åtgärder från det allmännas sida.

Jönköpings läns landsting har under fjolåret beslutat om införandet av skottpengar på mink som dödats sedan de påträffats i frihet. Åtgärden torde dock icke vara tillräcklig. Man kan ifrågasätta, om icke bestämmelser borde utfärdas, som ålägger minkfarmarnas ägare sådan stängselskyl-dighet att rymningar förhindras. På Island har vildminkens utbredning blivit så oerhörd, att man 1949 utfärdade en särskild lag om utrotande av mink. I denna lag, som utfäster statliga utrotningspremier till betydande belopp, bemyndigas också lokala myndigheter att inom vissa områden förbjuda hållande av mink.

Det måste vara ett allmänt intresse att den svenska faunan icke tillföres djurarter, som för djurlivet i naturen medför skadeverkningar av så betydande mått som här är i fråga.

Vi hemställer därför,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t fästa upp-märksamheten på denna fråga och anhålla om de åtgärder som efter en snabb utredning kan befinnas vara påkallade.

Stockholm den 23 januari 1957

Rudolf Boman

And. E. Johansson